

Kjoszeva Szvetla / Светла Кьосева verseiből

Miként a fák, gondosan fölneveljük

a virágtól gyümölcsig duzzadt érzéseket:
a gyűlöletet, szeretetet, vágyat és esztelenséget.
Fölneveljük. Gömbölyödnek lassan.
Telítődnek fanyar édességgel, midőn
félig alélтан sietnek már a föld felé.
A fák megfeszítik ágaikat,
s a levelek hullnak, hullanak
menthetetlenül...
A csönd száműzött világa,
a jelenlétekkkel zsúfolt
(arcunkon átsuhannak –
hívatlanok),
öleli át gyorsuló napunkat.
A pohár mélyén kialszik
a tiszavirágok
félbemaradt évszázada.
Túlharsogja a tücsök a sötétséget,
amely megülepedett
kiszáradt torkunkban.
A szakadékból, hol a
csillagok élnek,
az örökkévalóság nyelvét öltögeti.

*A szerző költő, műfordító,
decemberben Nemzetiségekért
Díjban részesült.*

Utassy József fordításai

Szórtlan levelek

a macskakövön,
tiszták, melegék,
dől a fényözön;
hevítik hajam,
vállam remeg, süt,
ragyog nyakamban
vértelen testük.
Foglyok az őszben –
végzetes napok –
dal, eltűnőben,
gyanakvás vacog,
felhők menekülnek,
aszaló nyár van,
madárnép ül szent
várakozásban.

БЕЗМЪЛВНИ ЛИСТИ...

Безмълвни листи
стелят паважа,
сухи и чисти
в лятната жажда;
парват косите,
рамото тръпно,
в дланите свити
хрусват безкръвно.
Пленници в есен –
дни неизбежни –
чезнеца песен,
съмнения скрежни;
стаени облаци,
бягащо лято,
спрели са птици
в очакване свято.

КАТО ДЪРВЕТАТА ОТГЛЕЖДАМЕ ГРИЖЛИВО...

Като дърветата отглеждаме грижливо,
от цвят до плод, набъбналите чувства:
омраза, обич, страсти и безумства.

Отглеждаме ги. Бавно се окръглят.
Изпълва ги тръпчива сладост в мига, когато
в премаяла слабост сами се втурват към земята.

Дърветата над тях изпружват клони
и листите им се отронват
по неспасимото...

Körforgás

Elsápadnak a színek sorra,
lassan megszöndesül az ősztvilág.

Arcom szél paskolja pirosra,
a reggel a hűvöst felölti már.

Nem dől össze, nem a világ, nem,
vágyak, bosszúk tábortüze se gyúl,

Íme, a levelek a fűben
Hallgatják a földet és alkonyul.

A csönd tonnái alatt nyögve
köröz, köröz az üres ég

madarak nélkül; mert örökre
elsuhogtak múltjuk fölé.

КРЪГОВРАТ

Бледнеят багрите, утихва
след хукналото лято есента.

Спокойно вятърът те милва,
с прохлада се намята утринта.

Не рухvat светове, не лумvat
пожарища с желания и мъст,

полягат листите в тревата
и се заслушvat в помнещата пръст.

От тишината натежало
кръжи опразнено небе

без птици, отлетели в стари
неизживени светове.